

Round Table Tour (deel 11): Grote contrasten tussen landen Westlands sponsorgeld wordt goed besteed

Westlanders van de Ronde Tafel maken dit jaar een trip in Landrovers vanuit Peking terug naar Europa. Onderweg worden diverse kindgerichte serviceprojecten bezocht. Hieronder volgt een samenvatting van het eerste verslag van Jaap van der Sar die samen met Erik Leerdam momenteel door het Midden Oosten reist. Van der Sar en Leerdam nemen het derde reistraject voor hun rekening. Eerder kon u de verslagen lezen van Bert van Mierlo en Frank Vollebregt. Het tweede gedeelte werd volbracht door Paul en Anita van der Helm.

Vanuit Jemen moet de grensovergang naar Saoedi Arabie worden genomen. Een nieuwe uitdaging wacht: hoe snel komen we met onze volbepakte auto's door de douane van het (zeker voor buitenlandse toeristen) potdichte Saoedi-Arabië heen. Moeten we alles uitpakken en kost het ons dus de hele dag of stralen wij zoveel onschuld en vertrouwen uit dat we door mogen rijden. Het laatste blijkt het geval: na de nodige stemfels, krabbels op diverse formulieren en paspoorten wordt de auto aan een routine controle onderworpen. We zijn er relatief snel doorheen: de passage heeft in totaal zo'n 3 uur geduurd, een meevaller dus. De temperatuur is inmiddels opgelopen tot boven de 45 graden.

Dit is een heel ander land. Veel witte jurken met rode hoofddoeken, buitenlanders aan het werk, moderne bouw (heel anders dan in Jemen, waar de tijd soms lijkt stil te hebben gestaan). De oude- en nieuw wereld trekken op één dag aan onze voorruit voorbij. In Saoedi geen kalashnikovs maar wel (ongevraagd) politiebegeleiding zo merken we al snel. Opvallend is dat in de steden die we passeren werkelijk geen enkele vrouw te bekennen is: is dit land werkelijk zo streng in de leer?

We rijden landinwaarts het bergland tegemoet. Zien onderweg een kolonie wilde bavianen en rijden door tot de plaats Abha. Hoewel we het niet direct hadden verwacht is ook hier de bevolking vriendelijk en geïnteresseerd. Opvallend is wel de beperkte kennis van de engelse taal.

De volgende ochtend staat de politiebegeleiding al weer klaar en reist de hele dag met ons mee. Om ons heen zien we in ieder geval 2 en soms 3 of 4 politieauto's. Per traject lost men elkaar af. Verder ook minimaal 1 auto met mannen in burger en wie weet reist er ook nog wel een arabische '007' voor ons uit of achter ons aan. We passeren Ta'if en laten Mekka (letterlijk en figuurlijk)

links liggen. Wij heidenen moeten de non-moslim road volgen. Aan het einde van de dag blijkt dat dit een topper was qua afstand: 740 km. We willen weer kamperen en mogen bij de gratie van Allah langs de kant van de weg staan, vlakbij een checkpoint van de politie.

's Avonds worden we omringd door vele agenten/militairen in de bosjes om ons heen. Oppassen geblazen dus bij het toiletteren: je zit zomaar ongewild te poepen op de schoen van zo'n bewaker. Ondanks de slechte kampeerplek genieten we van het unieke kamp midden in dit moslimland. Inmiddels is Margriet met de kinderen gearriveerd in Aqaba, Jordanië zo'n 1000 km verderop.

Gisteravond is ons van hogerhand te kennen gegeven dat er nog maar één weg is: zo snel mogelijk het land uit naar de grens met Jordanië. Men is onze fratsen (afwijken van de snelste route om wat meer van het land te zien) en het kamperen zat. Men blijft uiterst vriendelijk doch zeer dwingend. Hoe noordelijker we komen hoe meer groene stukken landbouwgrond we zien die volop worden geïrrigeerd. We bereiken Tabuk, een redelijk grote stad. In de omgeving is een aantal grote productiebedrijven voor land- en tuinbouw gevestigd. Het klimaat is milder en de grond kennelijk vruchtbaar. We worden door de politie naar een hotel geleid. Morgen de grensovergang naar het 'vrijere' Jordanië en het weerzien met het gezin na vijf weken reizen!

Bij de grens van Jordanië geen uitgebreide controle van de auto. Dit verkort de wachttijd bij de grens aanzienlijk. Op naar Aqaba. Het land heet haar bezoekers op alle fronten welkom. De koppen van vader en zoon Hussein lachen ons vriendelijk toe. Ondanks zijn overlijden in 1999 is koning Hussein nog steeds mateloos populair. Gastvrijheid staat op nummer 1 in dit land. Wie ben je en wat kom je doen, dat wil men graag weten, zowel politie als inwoners. Je kunt dit

ervaren als bemoeizucht doch het tegendeel is waar: gasten worden met zorg bejegend. Na de gezinshereniging met Margriet, Fons en Jip genieten we met elkaar van al het moois dat Jordanië ons te bieden heeft: snorkelen in de Rode Zee, off-road rijden in de Wadi Rum, een wandeltocht naar de verborgen stad Petra en rijden in de Dode Zee. Zij nemen de plaats in van Erik met wie ik 5 weken heb gereisd en die in Amman uitvliegt.

Op de voorlaatste dag in Jordanië bezoeken we het 'Holy Land Institute for the Deaf' in Salt. Een school voor dove en gehandicapte kinderen die wordt geleid door brother Andrew, een Hollandse priester die hier al sinds 1977 werkt. Op de school worden kinderen vanaf 5 tot circa 18 jaar opgevangen en onderwezen. Na de inleiding van Brother Andrew krijgen we een rondleiding door het instituut. Zeer indrukwekkend wat hier voor goed werk wordt verricht: het Westlandse sponsorgeld voor dit project wordt goed besteed. Na de lunch bezoeken we de werkplaats voor de jongeren waar hen een vak (autotechniek, houtbewerking, weven etc.) wordt bijgebracht voor het geval later blijkt dat verder studeren niet tot de mogelijkheden behoort. Na een bezoek aan de 'shop' volgt een dankwoord van de priester waarop wij hem veel succes wensen met de voortzetting van zijn goede werk. We reizen verder en zetten de volgende dag koers naar Syrië. De Syrische grenspost blijkt een dievenbende: gelegaliseerde struikrovers in uniform maken ons binnen enkele uren per auto zo'n 140 US\$ afhendig voor achtereenvolgens WA verzekering, customs en dieseltax. Na de grensovergang manoeuvreren we ons door het drukke verkeer naar de enige kampeerplaats nabij de hoofdstad.

Een oud straatje aan de rand van de

stad: volop bouwafval en karkassen van gesloopte auto's. We draaien de muren binnen en tot onze verrassing lonkt een prachtig groen kampeerveld. De kinderen willen hier niet meer weg en ook ons lijkt het ook wel wat. We blijven hier drie nachten want Damascus heeft als een van de oudste steden van de wereld veel te bieden. Na Damascus rijden we naar Palmyra en langs de Eufraat weer terug naar de stad Aleppo om vervolgens Turkije in te rijden

Leerdam (links) en Van der Sar bij een opvallend bord.

